

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

listopad 2021 / ročník XXXI

Diecézní
pout'

Ukončení
oprav
v Kájově

30 let
Diecézní charity

Ve Vyhnanicích byla opravena kaple sv. Václava

V úterý 28. září 2021 se ve Vyhnanicích (farnost Hlavatce) konala poutní mše svatá ke svatému Václavu a obřad žehnání nově zrekonstruované kaple zasvěcené sv. Václavu. Mši sv. celebroidal otec R. D. Mgr. Tomáš Hajda.

Oprava kaple probíhala letos od července do září. Rekonstrukce stála téměř 800 000 Kč. Většinu částky zaplatila obec Hlavatce ze svého rozpočtu a zbytek byl financován příspěvkem z programu obnovy venkova Jihočeského kraje ve výši 270 000 Kč. Opravu realizovala firma 3N Consult pana Ing. Zdeňka Trojana. Projekt zahrnující postup prací vypracovali Ing. arch. Tomáš Šantavý a Ing. Hana Šantavá. Oprava byla opravdu důkladná – kromě střechy, fasády, oken, dveří a terénních úprav byl restaurován oltář, sochy a obrazy (pan Jan Vesecký a Dana Vesecká z Hlavatce) a také stropní výmalba (restaurátor a akademický malíř Pavel Kobylka).

Stavba kapličky byla zahájena v roce 1902 z prostředků, které věnovali občané a příznivci Vyhnanic. Obraz sv. Václava namaloval akademický malíř Vojtěch Machula z Prahy. Kapli vysvětil 28. září 1904 farář Josef Dvořák z Hlavatce, kterému asistoval Th. C. Matěj Lhotecký, c. k. profesor na učitelském ústavu v Soběslavi. Podrobné informace o stavbě kapličky najdete na stránkách obce Hlavatce www.hlavatce.cz/vyhnanice-1/historie/.

Petr Samec; Foto: Miroslav Holer

Obsah

Ve Vyhnanicích byla opravena kaple sv. Václava	2
Editorial	3
Diecézní pout' „Vzhůru k vodám“	4
Hřbitov – místo víry, lásky a pokoje	6
Oprava poutního areálu v Kájově	7
„Slovo OPRAVY ve mně stále rezonuje“	8
Pozvánka pro mladé: Církevní Silvestr na Ktiši	9
Obnova uměleckých děl v Kájově	9
„Boží záměr v mém životě“	10
Personalia	11
Slovo života pro děti	12
30 let s Diecézní charitou České Budějovice	14
Padesátka poutníků překonala 30 km pro diecézní Charitu	16
Teologická fakulta slaví 30 let	17
Před 170 lety se ujal diecéze vlastenecký biskup Jirsík	18
Červená středa v naší diecézi	19
Vychází kniha vzpomínek na P. Martina Vícha z Dobrše	20
Tentokrát se mohlo zpívat aneb ten „kdo zpívá, dvakrát se modlí“ (sv. Augustýn)	21
Video katecheze pro děti na nedělní evangelium	21
P. František Krba: křižovník na Kladensku v nelehké době	22
Arciděkanství Nepomuk hostilo Maluchiádu	23
Konference na téma: člověk a práce, etické a sociální výzvy současnosti	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 10. 11. 2021

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Raně barokní oltář kaple sv. Jana Nepomuckého v Kájově z roku 1699 byl obnoven do své dřívější krásy. Bohatě zdobený oltář vyjadřuje hlubokou úctu ke sv. Janu Nepomuckému; foto: Jiří Vácha

Od jara 2020 vyrůstá v zimbabwské buši nová misie. Byla svěžena oblátům, Karlovi Mecovi, omi a místnímu spolubratru Charlesovi, omi. Díky naší pomoci vyrůstají obytné budovy, byla přivedena voda a elektrina, pomalu začíná rodit zeleninová zahrada. Ale práce je stále dost.

Foto: archiv OMI

Editorial

Milí čtenáři časopisu Setkání,

dostává se vám do ruky listopadové číslo. Tento měsíc se vyznačuje přípravou na adventní dobu, která je plná očekávání narození vtěleného Slova, kterým je sám Bůh. V liturgii svatého Ambrože, jednoho ze čtyř západních otců, která se dodnes slaví v milánské arcidiecézi, začíná doba adventní již o svátku svatého Martina, tedy trvá plných šest týdnů, tak jako doba postní. V celé západní Církvi se však zúžila z nařízení dalšího západního otce, papeže Řehoře Velikého (590–604), na čtyři týdny před Vánocemi. Vzniká otázka, proč tomu tak je?

Základním odůvodněním delšího období je jedno z biblických čísel plnosti, kterým je v tomto případě číslo čtyřicet. Jak doba adventní, tak doba postní jsou přípravná liturgická období na důležité

události z dějin spásy, kterými jsou vtělení a vykoupění. To vyžaduje určitý čas, který je nutný k tomu, aby se člověk zastavil a vyšel z běžných schémat svého života, která mu často brání, aby vytvořil místo Bohu a zaměnil tak svou vůli (své-voli) za to, co chce skutečně sám Bůh. Je třeba vzít v úvahu, že jedním z křesťanských termínů dospělých byla kromě velikonoční vigilie i slavnost Zjevení Páně (6. ledna). Pro bezprostřední přípravu katechumenů je dodnes vyžadováno čtyřicet dní. Mnozí z vás si jistě dobře spočítají, že od svátku svatého Martina (11. listopadu) do slavnosti Narození Spasitele je to více jak čtyřicet dní, natož potom do slavnosti Zjevení Páně, ale nesmíme zapomenout odečíst neděle a soboty, které nepatřily v židokřesťanských církevních obcích k postním dnům, neboť každá neděle je dnem Páně a vzhledem ke starozákonní tradici i sobota byla dnem odpočinku. Když se zadíváme na způsob, kterým byl od počátku advent slaven, pak ze způsobu liturgie zjistíme, že ačkoli tato doba má kající charakter, není tak silný jako v době postní. Důkazem toho je, že v adventní době se nevynechává například Aleluja. V různých zemích byl kladen jiný důraz na obsah adventní doby. Například na území, které bylo pod vlivem Anglie, byl advent zaměřen eschatologicky (na poslední příchod Kristův, kdy přijde jako Soudce). V ostatních zemích se spíše soustředil advent na narození Spasitele. Snad právě proto papež Řehoř odlišil délkou trvání advent od postní doby.

V každém případě nám všem přeji, ať vnímáme předvánoční čas jako příležitost ke změně stylu života, ať se dokážeme zřítci toho, co běžně konáme, abychom dali prostor působení samému Bohu. Ať to nejsme my, kdo jedná, ale ať je to Bůh, který sestupuje, a kterého chceme přijmout v prostotě a bez cenzury rozumu.

Mons. ThLic. David Henzl, generální vikář

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Diecézní pout' „Vzhůru k vodám“

V sobotu 9. října se s více než ročním zpožděním způsobeném pandemií COVID-19 konala Diecézní pout' v Českých Budějovicích. Děkujeme všem, kteří se zúčastnili a také všem, kteří jakkoliv při přípravě a realizaci pouti pomohli.

V sobotu po velmi chladné noci jsme se probudili do slibného, i když velmi chladného rána. Myšlenky mnohých z vás možná patřily Diecézní pouti a ti, kteří mohli, se také na ni vydali.

Program začal v 9 hodin v katedrále sv. Mikuláše. Poutníky nejprve přivítala Marie Němcová a hned po ní Otec biskup Pavel. Ten přítomným připomněl, co vlastně znamená pout':

„Hlavní rozměr pouti je však především duchovní. Při putování, kdy se člověk vymaní ze všedních stereotypů, se člověk snáze podívá na svůj život s odstupem. Je tak lépe disponován k modlitbě i přemýšlení o vlastním životě. Poutě jsou často příležitostí k hlubšími setkáním s Bohem, změně života, smíření. Poutníci čerpají na posvátných místech sílu k životu podle víry nebo nějakému světci svěřují svou konkrétní starost či úmysl.“

Ve shodě s tím bychom na diecézní pouti marně hledali kolotoče nebo stánky s nejrůznějším zbožím. Potkávali jsme jen poutníky, kteří z různých míst naší diecéze připutovali pěšky, auty nebo autobusy do Českých Budějovic. Zde musíme zvláště zmínit **noční poutníky**, kteří pod záštitou Diecézní charity ušli z Českého Krumlova 30 kilometrů a poté se zúčastnili mše svaté. V noci putovali i mladí pod vedením otce Rafaela Kacy a Petry Pletánkové z Diecézního centra pro mládež. Dohromady tak přes noc do Budějovic pěšky doputovalo kolem padesáti poutníků.

Program v katedrále pak pokračoval **divadelním představením** o životě sv. Jana Nepomuckého – patrona naší diecéze – v provedení dětského souboru Johánek z Nepomuku pod vedením paní učitelky Jany Vopalecké.

Z Nepomuku připutovala do katedrály také procesní socha sv. Jana Nepomuckého a jeho ostatek. S touto procesní sochou

vyrazil kolem 10. hodiny **neliturgický průvod** do klášterního kostela Obětování Panny Marie, kde byla od 10:30 sloužena **pontifikální mše svatá** celebrowaná Otcem biskupem Vlastimilem Kročilem. Promluvu při mši svaté pak věnoval Otec biskup Pavel především sv. Janu Nepomuckému. Z homilie jsme vybrali několik myšlenek:

„Svatý Jan stojící na místě proudících davů, v centru turistického ruchu, má otevřené obě oči i uši, ale zavřená ústa. Jako by nám tím gestem říkal: ‚Nezavírejte oči před světem a jeho radostmi či bolestmi. Musíte umět naslouchat.‘ Před otevřením úst je však třeba dobře vážit, jak to dělal prestižní právník a dobrý advokát Jan. Vede-li nás k naslouchání empatie, při zvažování informace musíme rozhodovat láskou.“

„Jan Nepomucký je nejčastěji zobrazován s křížem v ruce. Soustředěně hledí na Ukřižovaného. Jako by chtěl k němu přivést i náš pohled a prozradit nám, kde se hledá síla k životu světce. Zahleděni na Krista evangelií si vtiskujeme do srdce jeho podobu a osvojujeme si model křesťanského jednání.“

„Sv. Pavel píše, že nestaví ani na posuzování druhých, ani na pocitu klidného svědomí, ale na Bohu. Ten bude soudit. A to má být první starostí křesťana: co na to Bůh, jak to vidí On? Každý den jde o spoustu maličkostí, které rozhodujeme. Pokud se poctivě učíme hledat Boží přání, jsme na správné cestě ke svatosti.“

„Socha sv. Jana Nepomuckého stojí nejčastěji na mostě, který spojuje dva břehy. Víme přitom, že Jan byl člověkem věrným a pevným. Zdá se mi, že dnešní době, která na jedné straně trpí

Svatý Jan byl právě svržen do Vltavy – závěr představení dětského souboru Johánek z Nepomuku; Foto: Petr Samec

Neliturgický průvod prošel od katedrály do kostela Obětování Panny Marie; Foto: Petr Samec

Děti si mohly mimo jiné vybarvit lodičky a obrázky sv. Jana Nepomuckého; Foto: Petr Samec

zbytečnými konflikty a na straně druhé kvůli takzvané politické korektnosti zbaběle pošlapává skutečné hodnoty, ukazuje na nutnost pevného charakteru, který je věrný a zároveň moudrý, protože stojí v Boží pravdě a nechá se opracovávat Boží láskou.“

Děti se na počátku bohoslužby oddělily od rodičů a v hudebním sále klášterního areálu prožívaly **bohoslužbu slova** s otcem Rafaellem. Do chrámu se děti vrátily až na bohoslužbu oběti, když zaujaly místa na připravených dekách před lavicemi.

Po mši svaté se účastníci pouti, kterých bylo kolem 300, vyhrnuli z kostela na klášterní chodbu, kde pro ně řeholní sestry připravily občerstvení.

Odpolední program pro dospělé začínal ve 13:30 a poutníci si mohli vybírat z několika možností. S PhDr. Jiřím Váchou si mohli prohlédnout nově zrekonstruovanou budovu rezidence biskupa českobudějovického. Nebo mohli s Ing. Jiřím Míchalem projít klášterní areál a vyslechnout jeho velmi zasvěcený výklad o památkách a zajímavostech, které lze v prostorách bývalého kláštera a klášterního kostela najít. A třetí možností byla přednáška profesora Martina Weis „Počátky křesťanství v Čechách“. Samozřejmě byl připravený i bohatý **program pro děti**, který na zahradě vedle kláštera připravilo Středisko volného času Síť Pacov pod vedením Petry Koblicové. Ve fotokoutku se děti mohly vyfotit s různými rekvizitami a s pěti Janovými vlastnostmi v podobě hvězdiček: hned vzápětí jim byla fotografie vytištěna. Děti také mohly vybarvovat lodičky a do nich obrázky sv. Jana Nepomuckého, učit se rybářské uzly, zúčastnit se závodů s kbelíkem vody či skládat různé obrázky (znak biskupství, státní znak, znak biskupa Vlastimila, obrázek sv. Jana Nepomuckého a další). Druhé stanoviště pro děti bylo u kašny na náměstí Přemysla Otakara II. Na sloupcích okolo kašny byly přivázané listy, z kterých se děti dozvěděly hlavní události ze života sv. Jana Nepomuckého a o době, ve které žil. Na začátku dostaly list s křížovkou, do které podle úkolů na připevněných listech doplňovaly správné odpovědi a po vylustění tajenky se dozvěděly, co znamená pět hvězd okolo hlavy Jana Nepomuckého („Mlčel jsem“).

Po celou dobu pouti byl přístupný celý objekt dominikánského kláštera, v jehož křížové chodbě byla instalována **interaktivní výstava o vodě v misiích**. Součástí výstavy jsou i fotografie ze křtů dětí a obrázky s rekordy o vodě, které na Pastorační středisko poslaly děti a jejich rodiny již loni.

Bohoslužbu slova pro děti vedl otec Rafael Kaca; Foto: Petr Samec

Závěrečné požehnání udělil Otec biskup Pavel; Foto: Petr Samec

Pro poutníky byl samozřejmě připraven také **duchovní program**. V kostele Svaté Rodiny mohli uctít ostatek sv. Jana Nepomuckého s modlitbou za duchovní povolání pod vedením Kongregace sester od Nejsvětější svátosti a v katedrále prožít adoraci a modlit se Korunku k Božímu milosrdenství s Rodinou Panny Marie z Nových Hradů. Tam také mohli využít přímluvné modlitby.

Den byl opravdu vydařený a požehnaný. Všem poutníkům děkujeme za to, že přišli a že se svými kněžími, biskupy a s týmem Pastoračního střediska vytvořili společenství na diecézní úrovni. Všem, kteří jakkoliv pomáhali nebo se za úspěšný průběh pouti se modlili, Pán Bůh žehnej. Diecézní poutí byla finančně podpořena Statuárním městem České Budějovice a pan primátor Jiří Svoboda přijal nad poutí záštitu. Toho si velmi vážíme a též děkujeme.

Těšíme se na další setkání s vámi.

*Text Ivy Hojkové z Pastoračního střediska BCB
redakčně upravil a doplnil Petr Samec*

Pontifikální mši sv. celebraval Otec biskup Vlastimil; Foto: Petr Samec

Hřbitov – místo víry, lásky a pokoje

Je listopad a naše myšlenky směřují především k těm, kterým jsme za mnoho vděční a předešli nás na věčnost. Úctu jim projevujeme hlavně návštěvou míst, kde spí svůj věčný spánek, modlitbou, položením květin a zapálením svící, které symbolizují světlo věčné a které svítí všem, kdo věří v Krista. Jaký je význam tohoto místa a co to pro nás živě značí?

Původní výraz slova hřbitov je relativně vzácný a pochází z řeckého slova *koimeterion*. Výraz přejali od Řeků také Římané jako *cemeteryum* (zlatinizované) a označuje *dormitorium* (ložnici). Ježíš učinil se hřbitovů oázu života. Právě proto už první křesťané dávali smrti význam usnutí. Svatý Jeroným píše: „*Smrt křesťana není smrtí, ale usnutím a snem*.“ Víra činí živými po smrti, láska zachraňuje od smrti, proto je možné odejít z tohoto světa a stále být blízko. Tomuto smyslu odpovídaly i nápisy na raně křesťanských náhrobcích: „*Zde uložený spí v pokoji, odpočívá v pokoji, v pokoji svého snu*.“ Vyskytuje se však také jiné označení pro hřbitov, *patrium* (otcovský), což bylo pohřbení v chrámové předsíni. Díky tomu, že mnoho z nás na pouti v Římě navštívilo katakomby – spleť sítí chodeb, kde první křesťané pohřbívali své mrtvé, především mučedníky – nepřijde nám slovo katakomby neznámé. Prvotně však *catacumbae* označovalo hroby apoštolů svatého Petra a Pavla a až později se stalo označením pro podzemní pohřebiště. Každý způsob uložení těla mrtvého měl svůj název. Hroby vykopané do písku (převážně v severní Africe) byly označovány *area* (pole), *arenarium*, *arenariae* (ve smyslu písku – místo písčité). Místům posledního odpočinku se také říkalo *sedes ossium* (sídlo kostí), *sanctuarium*, *sacrarium* (svatyně), *requietoria* (odpočívadla), nebo *requietionis loca* (místa odpočinku).

Křesťanská tradice je navázána na starozákonní, židovskou, a je dobré si připomenout, že hřbitov v židovském pojetí je místo svaté. Proto má mít od živých nejvyšší starostlivost a hřbitov nemůže plnit jinou funkci než tu, kterou má. Stejně tak nemůže být zničen a sloužit k jinému účelu. Jeho názvy jsou dům života (*bet hacham*), dům pokoje (*bet šalom*) a dům věčnosti (*bet olam*).

V průběhu 2. století docházelo k vytvoření samostatných hřbitovů pro křesťany. Jsou o tom zmínky u Tertuliána (cca 160–220), když mluví o *areae sepulturarum nostrarum* (polích našich pohřebních). Pro pohany to v té době bylo dost divné, o to víc, že první křesťané financovali ze svých společných zdrojů i pohřby chudým. Velmi brzy začínaly vznikat nadzemní společné křesťanské hřbitovy. S jistotou můžeme potvrdit jejich existenci ve 3. století. I navzdory neuznání ze strany římských úřadů se křesťané opírali o římské právo, které dovoľovalo i pohřbení otroků a osob odsouzených. Proto se setkáváme s tím, že svatý Cyprián (zač. 3. stol.–258) napomínal rodiče, kteří svoje děti pohřbili na pohanském pohřebišti. V tomto období bohatší křesťané dávali k dispozici pozemky k vytvoření hřbitova pro své bratry a sestry ve víře.

Unikátní „kaplikový“ hřbitov kolem kostela v Albrechticích nad Vltavou.

Od počátků křesťanství byly hřbitovy pokládány za svatá místa a vztahovala se na ně ochrana zakotvená v tradičním římském právu. Pohanský zvyk umísťoval pohřebiště mimo města, především u veřejných silnic, ale křesťané pohřbívali své mrtvé i ve městech. Brzy se stalo zvyklostí, že mrtví byli pohřbívaní do podzemí kostelů, nebo kolem nich. Ustálila se totiž tradice, že by věřící měl po smrti odpočívat ve stínu chrámu, kde se slaví eucharistie. Blízkost hrobů a slavení mše v kostele, které je spojeno modlitbou za zemřelé, křesťané pokládali za jednotu církve, tedy živých i zemřelých.

Středověk postupně vytěsnil ze hřbitovů jakákoli světská slavení, která se tam konala v souvislosti s blízkostí chrámů – např. v exteriéru bývala divadelní představení, zábavy nebo se uzavíraly smlouvy apod. Vytvořilo se tak povědomí pietního místa, které známe dodnes.

Především z hygienických důvodů se hřbitovy po druhé polovině 17. století stěhovaly od kostelů ze zastavěných oblastí za města. Díky omezené rozloze hřbitovů se mnohdy pohřbívalo i několikrát nad sebou do navezené hlíny, což způsobovalo nemalé problémy.

Podobně jako kostely i hřbitovy požívaly práva azylu jako místa míru a nesměly být zneuctěny žádným násilím. Proto se ohradovaly zdí, aby se jasně stanovilo jejich teritorium. Díky azylu se hřbitovy stávaly také místem, kde se scházeli zločinci unikající před spravedlností (především ve velkých metropolích). Ve větší míře se tak ale dělo až v druhé polovině 18. století z rozhodnutí panovníků ovlivněných myšlenkami osvícenců, kde i kult zemřelých a pojetí smrti dostávalo nový racionalistický význam. Od 9. století se nově zřizované hřbitovy žehnaly („dedikovaly“) zvláštním obřadem vyhrazeným pouze biskupům – tak velká důležitost se přikládala tomuto místu. Biskup u obřadu žehnal nový hřbitov svěcenou vodou ve všech čtyřech rozích a pak se ve střední části modlil zvláštní modlitbu.

V čase křížových výprav v 11. až začátkem 13. století byla ze Svaté země na mnohá místa posledního odpočinku přivážena půda, po které osobně chodil Kristus. Ta pak byla obřadně rozseta po novém hřbitově, aby věřící leželi ve „svaté zemi“. Tato místa se tak stávala prestižními pro pohřbení zemřelých. Tyto obřady byly používány až do liturgické reformy druhého vatikánského koncilu. V dnešním obřadu posvěcení hřbitova k nám v modlitbách promlouvá naděje ve vzkříšení, kde důležitým momentem je průvod k centrálnímu kříži hřbitova s paškálem, jenž symbolizuje vzkříšeného Krista. My si tak můžeme ještě lépe uvědomit toto místo i slova o něm: „*Světlo věčné ať jim svítí, ať odpočívají v pokoji*“.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhic, O.Cr., Ph.D.

Oprava poutního areálu v Kájově

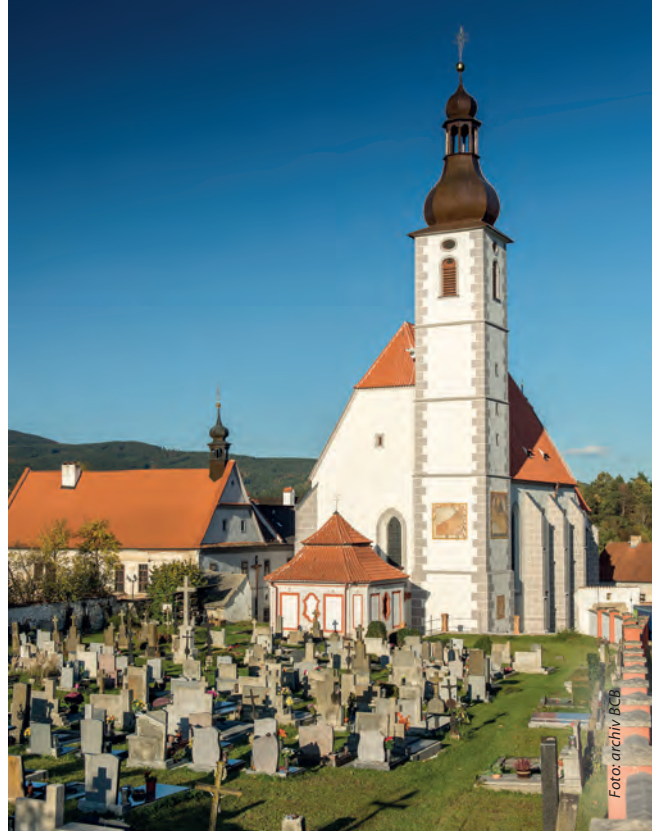
Hlavní kájovská pout' (9. a 10. října) se letos poprvé konala v nově opraveném areálu. Práce probíhaly ve dvou etapách: oprava kostela Nanebevzetí P. Marie začala 1. února 2018 a oprava západního křídla fary byla zahájena 7. března 2019.

Celková cena oprav byla téměř 50 milionů korun. Z toho bylo 95 % prostředků financováno z programu Evropské unie IROP. Zbytek potřebných peněz poskytly kájovská farnost, obec Kájov a dary soukromých osob. Na opravách kájovského areálu se podílelo velké množství dodavatelů, například projekční kancelář Heritas s.r.o., dodavatel stavebních prací VIDOX s.r.o. a velká skupina restaurátorů.

Řemeslníci a restaurátoři odvedli obrovský kus práce. Na kostele Nanebevzetí P. Marie byla například opravena střecha a fasáda a byly restaurovány nástěnné malby – venkovní fresky a vybitelna kaple sv. Jana Nepomuckého. Obnoveny byly všechny truhlářské, kamenické a kovářské prvky a vitráže. V kapli sv. Jana Nepomuckého byly navíc zrestaurovány vestavěná skříň, kazatelna a oltář.

Panna Maria Kájovská

Na západním křídle fary pak byla opravena fasáda, byla provedena oprava střechy hospodářské budovy a bylo provedeno odvlhčení celého objektu (větracími kanály a drenáží ze strany k zahradě). Také interiér prošel zásadními změnami: byla vyměněna elektroinstalace a systém vytápění, opraveny vnitřní omítky a podlahy. Vytápění bylo také nově instalováno do kaple sv. Jana Nepomuckého.

Nyní se ještě dokončuje vybavení interiéru a restaurování předmětů (soch, relikviářů, církevních textilií, svícňů a dalších předmětů).

Pro poutníky i turisty je nyní opět zpřístupněna kaple sv. Jana Nepomuckého s již zrestaurovanými dřevěnými deskovými malbami cyklu sv. Jana Nepomuckého. V brzké době vznikne v areálu nové zázemí pro návštěvníky (infocentrum) a lidem se nově otevřou některé místnosti fary s vystavenými restaurovanými předměty (Muzeum poutnictví). Zájemci se také budou moci projít (či posedět) ve farní zahradě.

*Ing. arch. Markéta Frantová,
vikariátní stavební technik Český Krumlov*

„Slovo OPRAVY ve mně stále rezonuje“

V souvislosti ukončením oprav poutního areálu jsme se zeptali Sr. Kateřiny Karmely Chromíkové, SCSC, představené komunity Milosrdných sester sv. Kříže v Kájově nejen na to, jak se kájovský areál během posledních let proměnil.

Čím je Kájov jedinečný jako poutní místo?

To je velmi zajímavá otázka a existuje asi mnoho odpovědí. Pro architekty je významný gotickým dvoulodím, pro památkáře inventářem, pro historiky bohatými dějinami, pro fotografy scenérií, pro studenty materiálem k psaní rozličných prací, pro poutníky laskavým pohledem Matky Boží a tím, že se tu nebe dotýká země... Poutní místo Kájov je však především pro každého důležité tím, že to je dědictví, které tu pro nás zanechali naši předci. Teprve při vnímavém prodlévání v prostoru kostela před milostnou sochou Panny Marie člověk – poutník poznává, čeho si naši předci vážili, komu věřili, jak víra v Boha naplnila jejich život, co všechno dokázali obětovat, jak poctivě pracovali atd. atd.

Můžete představit Vaši malou komunitu v Kájově?

V současné době tvoří kájovskou komunitu tři sestry. Všechny tři se různým dílem podílíme na údržbě a provozu tohoto poutního místa. Zahrnuje to jak práce manuální – např. úklidy, práce na zahradě, hubení škůdců, tak také pastorační – přijímání poutníků, komentované prohlídky, připravované programy pro děti, farníky, nemocné a podobně. Není však vůbec nepodstatné, že se tu modlíme a vyprošujeme požehnání pro tento kraj a pro církve. Pokračujeme v poslání našich předchůdkyň, sester Vincentek z Mnichova, a modlíme se a pracujeme na zahlázení křivd druhé světové války a obnovení víry zejména v této oblasti. Nejmladší členkou naší tříčlenné komunity je sestra Pia, která je takový náš domácí IT pracovník a letos začala na základní škole v Kájově učit náboženství. Sestra Tobia se kromě jiného hodně věnuje údržbě a drobným opravám, kterých je v tak velkém objektu stále dost, a s tím souvisejícím nákupům. Kdo doma něco opravuje nebo kutí, ví, o čem mluvím. Já zase ještě pracuji jako nemocniční kaplan v českokrumlovské nemocnici. Pokud by se někdo ze čtenářů dostal do nemocnice, stačí mě kontaktovat, nabízím návštěvu, ráda posloužím.

Co pro Vás a Vaše spolusestry znamená ukončení opravy?

Ukončení oprav bylo určitě úlevou pro všechny. Jen mě mrzí, že díky covidovým opatřením se to nemohlo dostatečně oslavit. Všichni, kdo se na těchto opravách jakkoliv podíleli, by si to zasloužili!

Co je v Kájově po opravě nového?

Díky opravám posledních čtyř let je areál poutního místa opět krásnější. Kromě toho, že silueta kostela s novou fasádou a opravenou střechou září do dálky, je opraveno i západní křídlo fary, v jehož prostorách bude kvalitní depozitář a malé muzeum. Už teď však je přístupná nově opravená a zrestaurovaná barokní kaple svatého Jana Nepomuckého. Kaple byla postavena jako zpovědní, snad i proto ji zasvětili právě tomuto světcovi. Oltář, vyrobený k jeho poctě, vyjadřuje, že si ho lidé museli velmi vážít, měli ho rádi a chtěli mu opravdu vytvořit něco velkolepého. Také farní dvůr a zahrada prošly určitou proměnou.

*Celá komunita Milosrdných sester sv. Kříže v Kájově – zleva sr. Tobia, sr. Pia a sr. Karmela;
Foto: archiv Milosrdných sester sv. Kříže*

*Slavnostní poutní mši svatou letos sloužil J. E. Mons. Charles D. Balvo, apoštolský nuncius;
Foto: Petr Schnedofier*

V areálu byly vykáceny staré stromy a vysazeny nové stromy a keře, bylo zde rozmístěno několik nových laviček, které zvou k zastavení se a k odpočinku.

Počítáte i s větším počtem běžných turistů?

Covidová doba počet návštěvníků snížila, ale postupně jich zase přibývá. Zvýšil se zájem o komentované prohlídky. Prohlídku je třeba z organizačních důvodů objednat předem. Komentované prohlídky provádíme my sestry, každá svým osobitým způsobem a také je přizpůsobujeme návštěvníkům. Je však hezké, pokud lidé využijí možnost a přijdou do kostela také na farní mši svatou.

Jaká byla letošní hlavní pouť v opraveném poutním areálu?

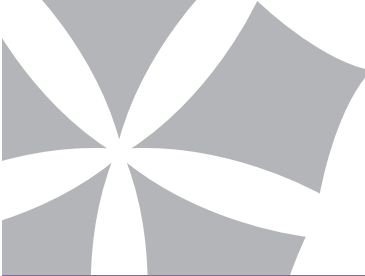
Kájovská pouť je výjimečná – nejen tím, že trvá přes noc. Začíná vždy v sobotu večer zpovídáním, modlitbou růžence, mši svatou a pokračuje celonoční adorací v tichém kostele zakončenou ráno modlitbou ranních chval. Ranní mši svatou tradičně slouží dlouholetý duchovní správce pan prelát Václav Pícha J.C.D. Poutí vrcholí slavnostní mši svatou v 10.00 hodin, kterou letos sloužil J. E. Mons. Charles D. Balvo, apoštolský nuncius. Po mši svaté prošel opravené křídlo a požehnal kapli Jana Nepomuckého.

Co byste chtěla čtenářům Setkání vzkázat na závěr?

Velké opravy areálu jsou v tomto momentě u konce. Samozřejmě, že pokračuje práce pravidelné údržby, ale opravy – doufejme že na několik desetiletí – ustaly. Ve mně však stále slovo OPRAVY rezonuje. Svatý František z Assisi opravou kostela začal své obrácení. Jednou v modlitbě před křížem slyšel hlas Boží: „Františku jdi a oprav můj dům“. Snad právě jeho práce na kostelíku sv. Damiána ho připravila na to, že začal „opravovat“ svůj život a tím vlastně život celé církve. Současné opravy mě naučily, že někdo to musí zaplatit a někdo to musí udělat. Čím se dá zaplatit oprava lidského srdce, oprava domu církve? V eurech to nebude, bude stačit 55 milionů zdrávasů nebo spíše růženců či hodin adorace? Kdo bude ochoten přispět? A bude někdo ochoten pracovat na stavbě Boží? Studovat, kázat, hlásat, sloužit, obětovat se... Když se podívám kolem, řeknu si, to je v současnosti nemožné. Ale U BOHA JE MOŽNÉ VŠECHNO.

Ptal se Petr Samec

Inzerce

Teologická fakulta
Faculty of Theology

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích
University of South Bohemia in České Budějovice

Nabízíme bakalářské i navazující magisterské programy v prezenční a kombinované formě v několika oblastech:

- Filosofie
- Pedagogika volného času
- Religionistika
- Sociální a charitativní práce
- Teologie
- Teologie služby
- Učitelství náboženství a etiky

Den otevřených dveří 21. 1. 2021

Studujte na Teologické fakultě

Přihlášky ke studiu přijímáme

od 1.11. 2021

www.tf.jcu.cz

POZVÁNKA PRO MLADÉ Církevní Silvestr na Ktiši

O víkendu 19.–21. 11. proběhne na Ktiši **Církevní Silvestr společně s Diecézním setkáním mládeže**, které se poprvé koná v sobotu před slavností Krista Krále, jak jej z Květné neděle přesunul papež František. Letošní oslavě přiřadil papež František motto „Vstaň, učiním tě svědkem toho, co jsi viděl“ (Sk 26,16).

Mladí se mohou těšit na kamarády, zajímavé přednášky, workshopy, chvály s kapelou Backspace Band a na silvestrovskou párty. Podrobnější informace s možností přihlášení naleznete na webu **Prolidi.online**.

Petra Pletánková, Diecézní centrum pro mládež

Obnova uměleckých děl v Kájově

Kájovský poutní areál prochází již řadu let rozsáhlými restaurátorskými pracemi, do kterých byl zahrnut desítky let veřejnosti neprezentovaný mobiliář. Snad za nejvíce velkolepou proměnu lze považovat obnovení dech beroucí **kaple sv. Jana Nepomuckého**. Raně barokní oltář byl obnoven do své dřívější krásy. Iluzivní mramorování těla oltářní architektury je dekorováno bujarou mnohotvárností květeny přetvořené do festonů a kytic. Tato kaple je také doplněna o unikátní sérii obrazů ze života sv. Jana Nepomuckého.

V dalších rekonstruovaných částech farního areálu postupně vzniká **Muzeum poutnictví** – expozice složená z mnoha artefaktů ukazující historii místního poutnictví. Zde bude možno vidět jak mnoho drobných předmětů sloužících k lidové zbožnosti, tak i historicky cenné umělecké předměty. Restaurování značného množství předmětů je podpořeno i vznikem tzv. ukázkového depozitáře jako součásti muzea. Unikátem místní expozice mimo jiné bude původní pracovna bývalého biskupa Mons. Josefa Hloucha. Zde použitý nábytek byl vyroben truhláři v městě Lišov a vytváří ucelený celek, který bude doplněn o množství osobních předmětů této významné církevní osobnosti. Muzeum poutnictví by mělo být otevřeno na podzim 2022.

PhDr. Jiří Vácha, Ph.D. vedoucí památkového oddělení BCB

„Boží záměr v mém životě“

Rozhovor s Mgr. Ludmilou Veselou, vedoucí Diecézního centra pro katechezi na Pastoračním středisku při Biskupství českobudějovickém. Toto centrum převzala v únoru tohoto roku a nyní je také diecézní ředitelkou Papežských misijních děl. Bydlí s rodinou v Todni u Trhových Svinů.

Ludmila Veselá

Jak a kdy začal tvůj život z víry?

Vlastně od narození, pocházím z křesťanské rodiny, jak z matčiny strany, tak ze strany tatínka.

Ovlivnil tě někdo, nebo něco podstatně v tvém hledání, na tvé cestě víry?

Na začátku to byli určitě rodiče. Později jsme se scházeli tajně se skupinou mladých lidí, i když to trvalo jen krátce, protože přišla revoluce. A v nedávné době to byl kněz Marcin Żelazny, který již zemřel, a myslím, že i právě jeho smrt mě posunula o kousek dál. A když o tom přemýšlím, tak také některé těžké životní situace.

Jaká byla tvá cesta k práci, ke službě v církvi, kterou zastáváš?

Skoro bych řekla, že náhoda. Ale podle toho, jak se všechno vyvíjí, je jasné, že to byl Boží záměr. Když jsem se chtěla vrátit v roce 2003 po mateřské do původního zaměstnání, tak vlastně nebylo kam. Stála jsem před otázkou: 'Co já budu dělat?' Shodou okolností moje kamarádka, která učila náboženství v Trhových Svinech, odcházela na mateřskou, tak jsem se ptala kněze, jestli bych mohla učit náboženství. On souhlasil, a tak jsem začala učit a zároveň jsem nastoupila na Teologickou fakultu na obor Učitel náboženství a etiky. Od té doby vlastně pracuji na biskupství. Později mě Martina Fürstová chtěla na Katechetické středisko, kde jsem měla na starosti převážně administrativu, a zase jsem začala učit náboženství. Poté jsem dostala důvěru otce Tomase a vzniklo Diecézní centrum pro seniory. Dnes mám zodpovědnost za Diecézní centrum pro katechezi.

Již od jara tebe a tvé nejmladší děti mohou rodiny sledovat před každou nedělí na našem YouTubeProlidi. online v Nedělním evangeliu pro starší děti s Adélou a Matoušem. Předcházela tomu

nějaká jiná videa pro Pastorační středisko a máš nějaké předchozí zkušenosti s divadlem? Víš, že je s tím velká práce a docela dost času, ale i přesto, přináší ti to něco pozitivního?

Ano, nejprve jsme natáčeli celá rodina Adventní putování s Pannou Marií, později Postní výzvu pro děti a potom ještě Cestu světla, kterou jsme natáčeli i s dalšími rodinami naší farnosti. Nejprve scénáře k videím psala Petra Pletánková a postupně jsem se zapojila i já a trochu něco napsala. A potom jsem se přiznala k tomu, že mě to bavilo. Jak psaní scénářů, tak natáčení. No a stalo se, že v současné době tvoříme ta videa, o kterých jsi mluvila na začátku.

A jestli nám to přináší něco pozitivního? Jsme u toho vždycky celá rodina, z manžela se stává kameraman a potom, já studuji výklady evangelia, takže se dovidám stále více o tom, co nám chce Ježíš říci a snažím se to předávat dětem i manželovi.

V únoru jsi převzala Diecézní centrum pro katechezi a v září jsi např. byla s dětmi na duchovní obnově se sv. Ludmilou na Ktiši. Co všechno obnáší taková práce a co ti přináší?

Musím si připravit hlavně program. Program musí být nejen duchovní, ale také hravý a zábavný. Pro děti od každého trochu. Když jsem připravovala svou první Duchovní obnovu, měla jsem obavy, jestli to zvládnou a také, co tomu řeknou děti. Když jsem připravovala letošní setkání na Ktiši, tak jsem se těšila a myslím, že to dopadlo velice dobře. Rodiče se ptali, kdy bude zase něco příště. Děti si to doma chválily.

Duchovní obnova na Ktiši se sv. Ludmilou i Ludmilou Veselou 17.–19. září 2021. Všem účastníkům se líbilo.

Na advent chystá Pastorační středisko v tvé režii duchovní obnovu, které se mohou účastnit katecheti i ostatní zájemci. Dá se nějak srovnávat katecheze dětí a dospělých? V čem je třeba jiná příprava na obnovu pro děti a pro dospělé?

To je těžká otázka. Duchovní obnovu pro dospělé jsem ještě neorganizovala, jen jsem převzala již připravenou obnovu, která byla online. Sama bych si nedovolila duchovní obnovu vést, na to je potřeba více kompetentní osobu, jako je třeba kněz. Takže mojí prací bude spíše zajišťovat zázemí pro účastníky.

A ještě nám prozrad', kde a kdy se obnova bude konat a pro koho je.

Duchovní obnova nejen pro katechety se uskuteční 26.–28. 11. 2021 na Lomci.

Od září jsi se ale také stala diecézní ředitelkou pro Papežskou misijní díla. Můžeš nám shrnout, co takový diecézní ředitel má na starosti?

Jestli jsem to správně pochopila, nejdůležitější bude dostat lidem do podvědomí, že misie jsou součástí církve a že každý člověk má před Bohem zodpovědnost za druhé lidi. A každý člověk by měl druhým pomáhat podle svých možností, třeba modlitbou, finančně nebo duševně.

Co tě v životě těší, a co tě (dlouhodoběji) trápí?

Trápí – nevím, jestli je to správné slovo. Vadí mi, že se ze společnosti vytratila slušnost, pravdomluvnost, poctivost, čest. Někdy mi připadá, jestli nejsem z jiného světa. Těší mě každý den, kdy svítí slunce a já se můžu tím teplem „nabíjet“. Také, že jsme zdraví a jako rodina držíme pohromadě, a to nejen ta nejbližší, ale i ta širší. Jsem ráda, že do takové rodiny patřím.

Máš nějaký svůj oblíbený verš z Bible, o který by ses s námi podělila?

Není to přímo biblický verš, ale vždycky mě tento krátký text uklidní a povzbudí. Je to refrén z jedné velikonoční písně: „Nebojte se, radujte se, Kristus, slavný vítěz, z hrobu vstal!“

Ptala se Iva Hojková

Foto: archiv Pastoračního střediska BCB

Ludmila Veselá při natáčení video katecheze na nedělní evangelium v kostele sv. Trojice v Trhových Svinech.

Personalalia

A. Ustanovení

R. D. Dr. Zdeněk Mareš, Th.D. byl od **1. 10. 2021** s platností na dobu tří let ustanoven členem Redakční rady diecézního časopisu „Setkání“. Č. j.: 2129/2021.

Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D. byl od **1. 10. 2021** s platností na dobu tří let ustanoven členem Redakční rady diecézního časopisu „Setkání“. Č. j.: 2131/2021.

JUDr. Jan Kotous byl od **1. 10. 2021** s platností na dobu tří let ustanoven členem Redakční rady diecézního časopisu „Setkání“ a předsedou Redakční rady tohoto časopisu. Č. j.: 2130/2021.

B. Životní jubilea:

P. Mgr. Petr Maxmilián Koutský, CFSsS

oslavil **22. 10. 2021** své čtyřicáté páté narozeniny.

R. D. Mgr. Josef Staněk

oslavil **11. 11. 2021** své padesáté páté narozeniny.

R. D. Mgr. Jan Wirth

oslavil **1. 11. 2021** své šedesáté narozeniny.

R. D. František Halaš

oslavil **30. 10. 2021** své sedmdesáté páté narozeniny.

Všem jubilantům upřímně blahopřejeme.

C. Výročí kněžského svěcení:

R. D. Mgr. Josef Staněk oslavil **28. 10. 2021**

své desáté výročí kněžského svěcení.

R. D. Mgr. Josef Sláčík oslavil **12. 10. 2021**

své třicáté výročí kněžského svěcení.

P. Jan Löffelmann, JC.D. oslavil **12. 10. 2021**

své třicáté výročí kněžského svěcení.

Prel. Mgr. Václav Pícha, JC.D. oslavil **12. 10. 2021**

své třicáté výročí kněžského svěcení.

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme.

Z diáře Otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

- 1. 11.** 17:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá
- 2. 11.** 15:00 Č. Budějovice, kaple sv. Otýlie – mše svatá
- 6. 11.** 11:00 Horažďovice: mše svatá, vzpomínka na Mons. Karla Fořta
- 21. 11.** 17:00 Č. Budějovice, katedrála: jáhenské svěcení
- 22. 11.** 17:00 Č. Budějovice, kostel Obětování Panny Marie: mše svatá
- 23. 11.** 9:30 kněžský den
- 27. 11.** 17:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá
- 28. 11.** 9:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá
- 30. 11.** 9:30 Kájov: mše svatá a setkání kněží vikariátu Český Krumlov
- 5. 12.** 10:00 Praha, Strahov: mše svatá
- 6. 12.** 16:15 Č. Budějovice, katedrála: nešpory
- 17:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá

Vzhledem k situaci s COVID-19 se může program změnit.

SŽ

SLOVO ŽIVOTA

Mk 9,50

“Žijte mezi sebou v pokoji”.

Mezi konflikty, které zraňují lidstvo v mnoha částech světa, Ježíšova výzva udržuje živou naději, protože víme, že **On je pokoj a že nám slíbil, že nám dá svůj pokoj**. Jsme povoláni, abychom tento pokoj zakoušeli v každodenním životě: v rodině, ve škole, s těmi, kdo mají jiné názory než my.

KDE JE JEDNOTA, TAM JE POKOJ

Tento pokoj se nebojí čelit protikladným názorům, o kterých je třeba otevřeně hovořit, pokud chceme budovat stále hlubší a opravdovější jednotu. Tento pokoj zároveň žádá, abychom byli vnímaví a nikdy s žádným člověkem nepřerušili vztah, protože on má větší hodnotu než různost, která může být mezi námi.

Ježíš mezi námi je pokoj.

Jak se dostat z těchto konfliktů ven? „**Musíme tam, kde je to možné, navazovat nové vztahy**“ – říká Chiara. Navazovat mezi lidmi a národy **vztahy plné naslouchání, vzájemné pomoci a lásky**. Je třeba odložit stranou vlastní názory, abychom pochopili názory toho druhého, i když jsme si vědomi, že ne vždy ho dokážeme plně pochopit. Stejně je to pravděpodobně s ním, ani on nás a naše motivy vždycky nechápe.

ŽIJTE V POKOJI: NESNADNÉ ÚSILÍ

Snažme se zůstat vůči druhému otevření, protože vztah s ním je důležitější než důvody rozdělení. Evangelium to formuluje jako požadavek: „Žijte v pokoji.“, **vyžaduje tedy od nás opravdové a nesnadné úsilí**. Pokoj je jedním ze základních projevů lásky, které jsme povoláni si navzájem prokazovat.

Udělal jste podobnou zkušenost i vy?

NAŠE ZKUŠENOSTI

KIM (jižní Afrika)

STRATEGIE MÍRU

V naší škole jsou studenti rozděleni do různých skupin podle sociálního původu nebo oblíbených aktivit. Na naší skupinu, kde jsem považovaná za lídra, se ostatní skupiny dívaly skrz prsty a obviňovaly nás, že je pohrdavě přehlízíme, jako bychom se sami považovali za lepší. My jsme to tak nevnímali, ale během roku se rivalita stala „žhavým“ tématem a v naší skupině byly různé názory, jak se k tomu postavit. Někdo navrhoval, abychom se bránili a šli do toho přímo; abychom odpověděli „oko za oko, zub za zub“ třeba i nějakou lstí. Když jsem o tom přemýšlela, pochopila jsem, že energie, kterou bychom vložili na to, abychom jim odpověděli zlem, by nikomu neprospěla.

Rozhodla jsem se, že budu ve všech milovat Ježíše, nezávisle na tom, jak těžké by mohlo být, nalézat ho v každém z nich. Jednou jsem pro zmírnění napětí koupila sladkosti pro „konkurenční“ skupinu; jindy jsem jiné skupině dala drobné reklamní předměty na podporu jejich iniciativy. Řekla jsem si, že v naší skupině nebudu mluvit o druhých špatně a nebudu si všimát pomluv. Snažila jsem se být laskavá a začínat debaty se vstřícností vůči všem, kteří byli z jiných skupin. Tento postoj mi pomohl vytvářet vztahy se všemi studenty na škole a při volbě zástupce studentů jsem dostala nejvyšší ohodnocení. Měla jsem z toho velkou radost a to i proto, že vnímám, že teď mám ještě větší možnost milovat a přinášet jednotu všem.

centro.rpu@focolare.org

Přinášejme pokoj

„Blahoslavení tvůrci
pokoje, neboť oni budou
nazváni Božími syny.“
(Mt 5,9)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

Ježíš vystoupil na vrchol hory, posadil se a ve svém „kázání o blahoslavenstvích“ vyjmenoval všechny, kdo jsou skutečně „blahoslavení“ a plní radosti.

Mluvil také o tvůrcích pokoje. Jsou to lidé, kteří používají svůj rozum, srdce a ruce k překonání sobectví, které lidi rozděluje.

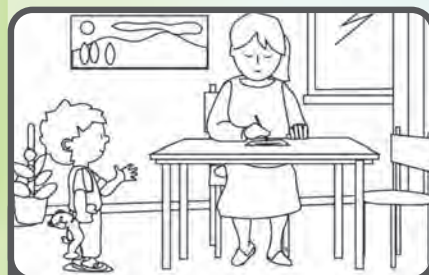
Ježíš o tom nejen mluvil, ale dokonce dal svůj život, aby znovu přinesl na zem bratrství. Pokud budeme přinášet pokoj, také my se mu budeme podobat.

Zkušenost Paola z Argentiny: Jednoho dne jsme se pohádali s mojí starší sestrou.

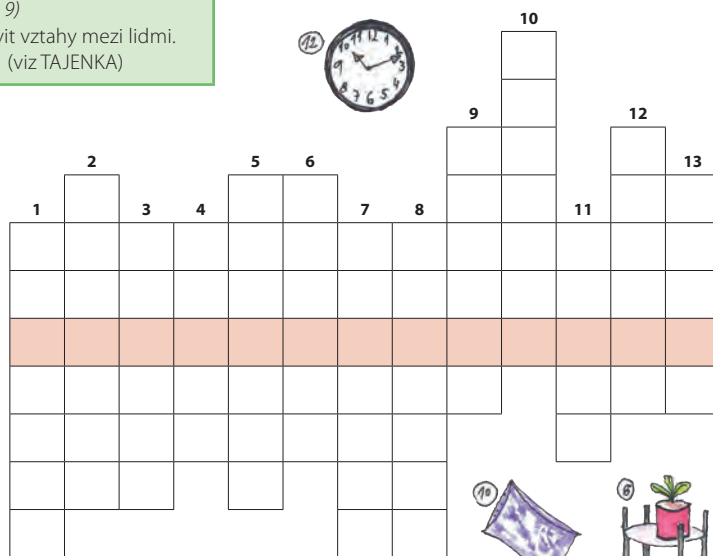
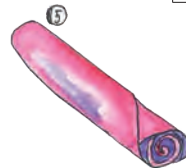
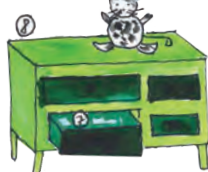
V noci, když jsem myslel na to, jak jsme se hádali, tak jsem nemohl usnout. Chtěl jsem jí omluvit, ale zatím neumím psát. Tak jsem dostal nápad.

Ráno jsem poprosil maminku, aby napsala dopis, který ji nadiktuje. Řekl jsem jí, aby napsala: „Prosím, odpusť mi. Také já ti odpouštím a mám tě rád!“

Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny. (Mt 5, 9)

Kdo jsou tvůrci pokoje? Jsou to ti, kteří se snaží urovnat nebo napravit vztahy mezi lidmi. K tomu je velice důležité ODPUŠTĚNÍ. A proto i ty (viz TAJENKA)

Gratuluje výhercům: Vojtěchovi Průkovi, Monice Kovaříkové a Aničce Kohoutové, kteří od nás dostanou odměnu. Tajenku z listopadové křížovky pošlejte na adresu katechetky@bcb.cz.

30 let s Diecézní charitou České Budějovice

Letos 1. prosince uplyne již 30 let od vzniku Diecézní charity České Budějovice. Zrod charitního díla v českobudějovické diecézi nebyl jednoduchý. Organizace začínala ve skromných prostorách v budově bývalé Krajské politické školy, s pár dobrovolníky, bez potřebného zázemí či telefonu, ale zato s nadšením, že může udělat něco pro potřebné i církev.

Charita v plenkách

Počátky Charity v českobudějovické diecézi se datují až do roku 1928, kdy byl založen Diecézní svaz charity Českobudějovické diecéze (předchůdce dnešní diecézní Charity), tento spolek, stejně jako dnešní diecézní Charita, sídlil také v Kanovnické ulici. Nicméně, během protektorátu, po 2. světové válce i v době komunistického režimu byla činnost katolické charity velmi omezována. V roce 1986 na popud Františka kardinála Tomáška vznikaly v Československu Výbory křesťanské pomoci na pomoc Arménii po zemětřesení. Na některých místech se v rámci farností začaly vytvářet skupiny aktivních laiků, kteří se podíleli na pomoci této zubožené zemi. Tehdejší komunistický režim na tuto iniciativu nestačil zareagovat, protože to byla pomoc pro zemi náležící do Sovětského svazu. Tito aktivní laici pak byli na počátku 90. let prvními dobrovolnými pracovníky diecézní Charity. K zásadním změnám došlo po roce 1989. V jednotlivých diecézích vznikaly pozice diecézních pracovníků Charity. Na tuto výzvu kývla tehdejšímu českobudějovickému biskupovi Miloslavovi Vlkovi pracovnice biskupství Helena Faberová. K dispozici dostala dvě kanceláře v prostorách bývalé Krajské politické školy (dnešní konzervatoře), v nichž v porevoluční euforii, bez telefonu a dalšího potřebného zázemí, začaly vznikat základy budoucí diecézní Charity, která byla oficiálně zřízena diecézním biskupem ThDr. Antonínem Liškou 1. prosince 1991. První ředitelkou byla jmenována Helena Faberová a prezidentem Mons. Josef Kavale. Současně byla založena Městská charita České Budějovice jako první z organizačních složek. Postupně vznikaly další místní Charity, které Helena Faberová jezdila zakládat do různých koutů rozlehlé diecéze. Cestování bylo náročné, zpočátku závislé na prostředcích hromadné dopravy.

Úkoly a výzvy

Nově vzniklá organizace stála před řadou nových úkolů a výzev. Nejprve bylo třeba v terénu zjistit, jaká pomoc je na konkrétních

Foto: archiv DCHCB

místech potřeba. Jako nosné se jevíly projekty charitních ošetrovatelských a pečovatelských středisek, které doplňovaly státní péči. Rozběhly se tak dobrovolné školící aktivity v kurzech blahoslavené Zdislavy, v nichž lékaři, psychologové, kněží, zdravotníci připravovali první pracovníky charitních ošetrovatelských služeb a pečovatelských služeb. Přínosnou inspiraci charitní pracovníci jezdili čerpat i do Rakouska, Německa nebo Francie. Prvními charitními pracovníky byli především aktivní laici z diecéze, kteří se chtěli podílet na práci v nějaké oblasti církve.

Doslova „za pochodu“ vznikaly nejrůznější sociální projekty inspirované zahraničím, které nakonec měly jinou podobu než při jejich vzniku. Často si to vynutily nejrůznější legislativní změny a postupný vývoj potřebnosti v nových oblastech sociální pomoci.

Podstatné však bylo zázemí, kde se budou moci scházet pracovníci a rozdělovat si úkoly, jelikož dvě malé místnosti, v nichž

Helena Faberová, první ředitelka DCHCB, společně s prvními pracovnicemi Charity (rok 1992).

Pracovnice Charitního ošetrovatelského střediska v domácnosti (listopad 1992).

tehdy současně pracovala diecézní i městská Charita, byly nevyhovující. To se podařilo získat díky podpoře ze zahraničí. Felicitas Filip z rakouské Caritas navštěvovala všechny diecéze v tehdejší Československu a zjišťovala potřeby v jednotlivých diecézních Charitách. Nové prostory vyhodnotila jako zásadní a přišla s nabídkou, že pomůže sehnat finanční prostředky na realizaci projektu v jednom z kanovníckých domků. Diecézní dům Charity na adrese Kanovnícká 16 se podařilo dokončit v srpnu 1992. V této budově diecézní Charita sídlila až do podzimu 2017. Do března 1993 vzniklo celkem 21 farních či oblastních Charit, 4 Charitní ošetrovatelská střediska a 3 Charitní pečovatelská střediska. Většina z nich se opírala o práci dobrovolníků. Z některých Charit se postupně začaly formovat profesionální organizace (např. v Českých Budějovicích, ve Vimperku, Písku nebo Veselí nad Lužnicí).

Tři ředitelé

Charitu v diecézi za 30 let ovlivnili celkem 3 ředitelé – Helena Faberová (1991–1993), Michaela Čermáková (1993–2016) a Jiří Kohout (2016–dosud). Helena Faberová vykřesala Charitu ze země. V roce 1993 po ní pomyslné ředitelské žezlo na bezmála 24 let převzala Michaela Čermáková. Ta už měla k dispozici 4 zaměstnance. Charita se za jejího vedení dále rozvíjela, rozšiřovala charitní ošetrovatelská střediska, učila se rozpoznávat nové sociální problémy, kterým uzpůsobovala nové projekty. Vznikla např. Poradna pro cizince (1994), azylový Dům sv. Pavla v Českých Budějovicích (1996), Domov sv. Alžběty pro matky s dětmi ve Veselíčku (1997), jako vůbec první zařízení tohoto typu v Jihočeském kraji, nebo centrum Auritus pro drogově závislé v Táboře (1998). V roce 1999 začala v krajském městě fungovat Poradna Eva pro ženy a dívky v nouzi, od roku 2007 pak také Intervenční centrum pro osoby ohrožené domácím násilím. Postupně se budovala síť odborného sociálního poradenství po celé diecézi.

Charita moderně

V září 2016 byl ředitelem jmenován Jiří Kohout. Jeho počátečním cílem bylo především udržet služby ve stávajícím rozsahu a dále držet krok s moderními neziskovými organizacemi. Nově sestavený tým pracovníků Střediska diecézní Charity vykonává v souladu se Stanovami metodickou, koordinační a kontrolní činnost pro místní Charity, aby mohly v co nejlepších podmínkách naplňovat své poslání, kterým je služba

milosrdné lásky všem lidem bez rozdílu. Diecézní Charita má vlastního projektového manažera, metodika sociálních služeb, koordinátora spolupráce s Charitami, pracovníka pro vztahy s veřejností, koordinátora Tříkrálové sbírky a nově vznikla i pozice fundraisera. Na Středisku diecézní Charity, které od konce roku 2017 sídlí v nových prostorách na adrese Kanovnícká 18, funguje také sekretariát a ekonomické oddělení. V budově mají zázemí rovněž služby s celokrajskou působností – Poradna pro cizince a migranty a Intervenční centrum pro osoby ohrožené domácím násilím, dále pak Dobrovolnické centrum. „Aktuálně diecézní Charita koordinuje činnost 18 profesionálních a 11 dobrovolných Charit, zaměstnáváme téměř 600 pracovníků, kteří pracují v sedmdesáti sociálních, čtyřech zdravotních službách a dalších projektech. Ročně pomůžeme více než 9 tisícům lidí,“ doplňuje Jiří Kohout. Velká organizace potřebuje dobře plánovat, proto důležitým okamžikem bylo vytvoření Strategického plánu představeného v únoru 2019. Díky němu prochází organizace výraznou proměnou. Hlavními okruhy jsou reorganizace struktury, jednota a společná práce, prohloubení propojení s Církví a dále fundraising jako možnost svobodně plnit poslání. A co českobudějovickou diecézní Charitu čeká v nejbližší době? „Celá charitní síť v České republice si v roce 2022 připomene 100 let Charity. K tomuto výročí si Charita připravila nové logo, které Diecézní charita České Budějovice začne používat již koncem letošního roku v rámci 30. výročí. U místních profesionálních Charit v naší diecézi dojde od ledna 2022 v souvislosti s aplikací nového logo také ke změně názvů – upouštíme od přívlastků oblastní, farní a městská Charita, které dříve určovaly místo působení dané Charity. V mnohých případech se však Charity rozrostly za hranice farností a měst, a tak jsou stávající označení nepřesná. Od nového roku tedy například najdete v krajském městě Charitu České Budějovice (dříve Městskou charitu České Budějovice), na Táborsku Charitu Tábor (dříve Farní charita Tábor) a na Sušicku Charitu Sušice (dříve Oblastní charita Sušice),“ uzavírá Jiří Kohout. Více informací o výročí Diecézí charity České Budějovice najdete na www.dchcb.cz/30let.

Informace o historii DCHCB byly čerpány především z bakalářské práce Tomáše Fabera: Historie a vývoj Diecézní charity České Budějovice (bakalářská práce, 2005), Teologická fakulta JU.

Mgr. Martina Nováková

Ošetrovatelská služba dnes: Oblastní charita Pelhřimov.

Tři ředitelé DCHCB: Helena Faberová, Jiří Kohout a Michaela Čermáková (rok 2016).

Padesátka poutníků překonala 30 km pro diecézní Charitu

V noci z 8. na 9. října se vydala padesátičlenná skupina poutníků na noční 30kilometrový pochod z Českého Krumlova do Českých Budějovic. Diecézní charita České Budějovice touto akcí v rámci Diecézní pouti 2021 symbolicky otevřela oslavy ke 30 letům od svého vzniku

Prezident diecézní Charity P. Stanislav Brožka a ředitel táborské Charity Miroslav Petrášek v cíli; Foto: archiv DCHCB

Společné foto 50 poutníků; Foto: archiv DCHCB – Jakub Jakoubek

„Jedná se o jakousi pouť dva v jednom – pouť ke 30 letům od založení diecézní Charity v rámci Diecézní pouti 2021. Kdo se kolem Charity pohybuje, tak ví, že práce v Charitě je občas až bláznivě různorodá, a proto vznikla i tato netradiční akce, která nás napadla jako příznačná pro oslavu 30 let Charity v naší diecézi. Každý kilometr symbolizuje jeden rok fungování diecézní Charity,“ řekl v úvodu na vlakovém nádraží v Českém Krumlově ředitel Diecézní charity České Budějovice Jiří Kohout.

Zázitek v nohách i v srdci

„Přeji nám všem, aby tato cesta nebyla pouze fyzickým úsilím, ale i duchovním zážitkem, abychom mysleli na Charitu. Tato pouť je i příležitostí ke sdílení, popovídání, abychom nebyli se svými myšlenkami sami,“ dodal prezident diecézní Charity P. Stanislav Brožka. K charitní pouti se připojili také mládežníci se svým programem v podobě netradičního pojetí křížové cesty pod hlavičkou Diecézního centra pro mládež, jehož ředitel P. Rafał Piotr Kaca se ujal společné úvodní modlitby, při níž poutníkům požehnal na cestu a popřál, aby tato noc i putování bylo zážitkem prožitým nejen v nohách, ale především v srdci.

Na českokrumlovském vlakovém nádraží se o půlnoci sešlo celkem padesát odvážných poutníků, kteří se nehladě na panující noc a chlad vydali na 30kilometrovou trasu do Českých Budějovic – a všichni zdárně došli do cíle po svých! Připravené pohotovostní vozidlo využil pouze nejmladší z poutníků, osmiletý Kryštof, a to těsně před koncem trasy. První skupina poutníků dorazila na Středisko budějovické diecézní Charity už kolem 6. hodiny ráno. Zde na ně už čekalo vítané občerstvení – teplé nápoje, polévka a domácí koláče, ale i pamětní list a suvenýr v podobě plakety.

„Během poutě jsme všichni krátce sešli z plánované trasy, ale v nejbližší možné době jsme se opět sešli všichni pohromadě a s úsměvem jsme pokračovali podle plánu. Věřím, že nám všem zúčastněným tato pouť mnohé přinesla, a to nemyslím jen puchýře na bolavých nohou, ale i duchovní zastavení, které tak v dnešní době potřebujeme,“ zmiňuje ředitel Kohout a dodává: *„Chtěl bych poděkovat zástupcům Charit ze Sušice, Strakonice, Tábora, Jindřichova Hradce a Střediska Diecézní charity České Budějovice i dalším poutníkům za absolvování této netradiční noční poutě. Děkuji*

také všem, kteří se podíleli na zajištění přípravy občerstvení, domácího pečení i pohotovosti pro případný svaz unavených poutníků.“ Vyvrcholením pouti byla mše svatá sloužená v rámci Diecézní pouti 2021 diecézním biskupem Mons. Vlastimilem Kročilem, který v průběhu mše vyzdvihl důležitost a rozsah charitního díla v naší diecézi a poděkoval za něj Bohu.

Mgr. Martina Nováková

Inzerce

PASTORAČNÍ STŘEDISKO V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH
ZVE NA ADVENTNÍ

DUCHOVNÍ OBNOVU

26. – 28. 11. 2021
na Lomci

Přihlášení na vesela@bcb.cz do 19. 11. 2021
bližší informace na prolidi.online

PASTORAČNÍ STŘEDISKO
ČESKÝCH BUDĚJOVIC
STŘEDISKO
PRO LIDI

INZERCE
MOST

Teologická fakulta slaví 30 let

Akademický rok 2021/2022 je pro naši Teologickou fakultu výjimečný, protože si připomíná třicáté výročí svého založení. Dovolte mi malé ohlédnutí za tím, jaká fakulta byla, jaká je a co bych jí přál do budoucna.

Při pohledu do minulosti je vidět úctyhodná tradice. Vyšší teologická studia byla v Českých Budějovicích založena již v roce 1803. Tato bezmála stopadesátiletá tradice byla násilně přerušena po komunistickém převratu v roce 1948. Po čtyřicetileté odluce došlo k jejímu navázání právě díky vzniku fakulty. Oficiálně byla zřízena rozhodnutím akademického senátu Jihočeské univerzity 8. listopadu 1991 a její založení bylo následně 31. prosince 1991 rovněž potvrzeno dekretem 11. českobudějovického biskupa Antonína Lišky po souhlasném vyjádření České biskupské konference.

Jako první stanul v čele fakulty v roce 1992 docent Karel Flossmann a v uplynulých třiceti letech se ve vedení fakulty vystříдалo celkem osm akademických funkcionářů. Českobudějovičtí biskupové jsou ve vztahu k fakultě na základě Kodexu kanonického práva v roli moderátorů, dohlížejících na pravověrnost výuky teologie. Samotná výuka teologie vždy obsahově naplňovala standardy dané apoštolskými konstitucemi, aktuálně apoštolské konstituce *Veritatis Gaudium*.

Od počátku své existence se Teologická fakulta pedagogicky i vědecky zaměřila na rozvoj čtyř stěžejních oblastí: vedle teologie také na filosofii, pedagogiku volného času a sociální práci. Později se k nim připojila též religionistika a stranou nemůžeme ponechat ani přípravu učitelů náboženství a etiky.

V současné době studuje na fakultě přes 700 studentů v bakalářských, magisterských a doktorských studijních programech. Dalších téměř 2000 studentů ročně absolvuje kurzy celoživotního vzdělávání.

Zatímco v minulosti se na fakultě připravovali ke kněžství salesiáni a petrini, od roku 2017 studují na fakultě bohoslovci z Diecézně-misijního mezinárodního semináře Redemptoris Mater.

Českobudějovická Teologická fakulta úzce spolupracuje nejen se sesterskými teologickými fakultami v Praze a v Olomouci, ale i s fakultami v zahraničí. V rámci dohod o úzké spolupráci ji pojí pevné svazky s devíti teologickými či filozofickými fakultami na Slovensku, v Rakousku, Německu, Polsku, Itálii, ve Španělsku a Francii.

Do budoucna bych chtěl fakultě popřát, aby nadále s Boží pomocí naplňovala své poslání ve společnosti a v církvi.

Vivat, crescat, floreat.

*doc. ThDr. Rudolf Svoboda, Th.D.,
děkan Teologické fakulty JU, trvalý jáhen,
Katedra teologických věd
Foto: archiv TF JU*

Děkan TF JU Rudolf Svoboda

Kaple Teologické fakulty JU.

Imatrikulace 2021 v katedrále sv. Mikuláše.

Veni Sancte 2021 k zahájení akademického roku 2021/22.

Před 170 lety se ujal diecéze vlastenecký biskup Jirsík

Přijel do Českých Budějovic neočekáván a jako téměř neznámý člověk v noci z 24. na 25. října 1851, když o pět dnů dříve obdržel od pražského arcibiskupa Bedřicha kardinála Schwarzenberga biskupské svěcení. Na Slavnost Všech svatých před 170 lety 1. listopadu 1851 byl Jan Valerián Jirsík v katedrále sv. Mikuláše intronizován na českobudějovického biskupa. Když pak 23. února 1883 zemřel, tak jihočeský časopis Budivoj věnoval jeho památce celé číslo 17, které vyšlo o tři dny později.

Novinář Karel Havlíček Borovský byl dost kritický ke katolické církvi, přesto ve svých Epištolách kutnohorských napsal: „*Zná-má věc jest, že katolické duchovenstvo bylo vždycky nejhlavnější silou českého vlastenectví, ba může se zrovna říci bez pochybností, že vlastně duchovenstvo katolické bylo počátkem a zakladatelem celého našeho vlastenectví. Největší část těchto pokroků, které náš národní jazyk v životě vzdělanějších tříd učinil, jest jistě zásluhou duchovenstva.*“ Tato slova dokonale platí i pro tuto významnou osobnost.

Upřímný český vlastenec, spisovatel, kněz, teolog a nakonec biskup Jirsík se narodil v chudší rodině ve středočeském posázavském městysu Kácově. Přesto se mu dostalo solidního vzdělání. Vystudoval gymnázia v Hradci Králové a Havlíčkově Brodě, vědomosti si doplnil studiem filozofie v Litomyšli a v Praze. Nakonec absolvoval pražský arcibiskupský seminář a na kněze byl vysvěcen 28. prosince 1820 v pražské svatovítské katedrále.

Později vystřídal několik kaplanských míst, mezi nimi i v Roudnici nad Labem. A tady poprvé projevil své vroucí české vlastenectví, když odtud v roce 1826 zorganizoval první novodobou pouť na Říp u příležitosti 700. výročí vítězství vojska Soběslava I. nad německým králem Lotharem v bitvě u Chlumce. Byl autorem několika teologických knih, mezi nimi „*Proč jsem se stal katolíkem*“, „*Škola nedělní*“ a především vynikajícího spisu „*Populární dogmatika*“ z roku 1841. Několik let také redigoval „*Časopis pro katolické duchovenstvo*“, do nějž i sám přispíval. Dále též editoval nakladatelství „*Dědictví sv. Jana Nepomuckého*“.

Byl velmi vzdělaným člověkem a nelze se tedy divit tomu, že jeho dráha duchovního měla vzestupnou tendenci. V roce 1846 se stal kanovníkem Metropolitní kapituly u sv. Víta, o dva roky později byl na Teologické fakultě tehdejší pražské Karlo-Ferdinandovy univerzity promován doktorem teologie. Sám tehdejší pražský arcibiskup Bedřich kardinál Schwarzenberg tušil, že Jirsíka u sebe dlouho neudrží. „*Mám vzácnou perlu v kapitule své, ale bojím se, že brzy o ni přijdu,*“ řekl o něm. Tato slova se ukázala jako prorocká.

V září 1851 jej papež Pius IX. jmenoval biskupem Diecéze českobudějovické. Za jeho uvedení na tento post se přimlouval i tehdejší ministr kultu a vyučování (současné školství) hrabě Lev Thun-Hohenstein, který dosáhl souhlasu pro Jirsíkovo biskupské jmenování i od samotného císaře Františka Josefa I., který byl v té době nezbytně nutný.

Jako českobudějovický diecézní biskup se Jirsík věnoval zvýšení úrovně vzdělání bohoslovců. V roce 1853 proto založil studentský seminář. Biskupský seminář, který se staral o výchovu a formaci nových kněží, dostal do vedení nové schopné představitele a jeho sbor vyučujících posílil špičkovými odborníky. Rok po svém nástupu zavedl pravidelné každoroční kněžské exercicie, později také diecézní pastorální konference a v letech 1863, 1872 a 1875 zorganizoval tři diecézní kněžské synody. Byl horlivým vizitátorem své diecéze a třikrát při nich navštívil všechny její farnosti. Podporoval prohloubení katolické víry u obyvatel obnovenými lidovými misiemi a šířením kvalitních katolických knih. Zakládáním křesťanských spolků bojoval proti náboženské lhostejnosti. Ve všech kostelích se konaly mariánské májové pobožnosti a eucharistické slavnosti.

Socha J. V. Jirsíka od J. V. Myslbeka stojí na čestném místě u paty Černé věže v Č. Budějovicích. Odhalena byla 28. 9. 1926, po německé okupaci v roce 1939 byla stržena a roztavena. Replika sochy byla znovu odhalena 2. 10. 1993 díky Klubu přátel Českých Budějovic.

Osvědčil také sociální citění, když pro chudé a nemocné duchovní založil *Podpůrný fond svatého Mikuláše*. Dále inicioval vznik ústavu pro hluchoněmé a vůbec všestranně podporoval sociálně slabé vrstvy obyvatel jižních Čech.

Svoji věrnost katolické církvi dokázal při jednáních Prvního vatikánského koncilu v letech 1869–1870, kterého se osobně zúčastnil. Nesouhlasil tenkrát s tím, aby papežská neomylnost ve věcech víry a mravů byla prohlášena článkem víry. Aby nemusel hlasovat pro dogmatickou konstituci *Pastor aeternus*, raději koncilová jednání opustil. Jakmile ji však papež Pius XI. prohlásil za závaznou, tak jeho rozhodnutí respektoval.

Biskup Jirsík má velkou zásluhu i na rozvoji českého školství. V Českých Budějovicích nechal zřídit českou chlapeckou obecnou školu a především založil v roce 1868 gymnázium s českým vyučovacím jazykem, do něhož neváhal vložit soukromé i církevní peníze. O jeho počátek svedl velmi ostrý boj s tehdejšími německým vedením města, které mu nepřálo, a neváhal za něj intervenovat i u samotného císaře Františka Josefa I. Zpočátku se jednalo o privátní školu, která byla v roce 1871 zestátněna. Od roku 1903 sídlí v secesní budově na rohu Jírovcovy a Šrámkovy ulice a nese jméno po svém zakladateli.

Biskup Jirsík je pohřben na bývalém městském hřbitově u zdi kostela sv. Prokopa. V básni „*Na hrob jeho excelence Jana Valeriana Jirsíka*“, kterou krátce po jeho smrti zveřejnil časopis *Budívoj*, se píše: „*Že není harfy té! Jen slzí proud, nám zbývá proň. Nuž vložme jimi líc, a slzme pro muže, jenž zvolil tíž si pout, jenž sebe zapomněl, by činil víc pro vlast a národ.*“

Jan Ziegler

Červená středa v naší diecézi

Již v říjnovém Setkání jste se mohli dočíst o Červené středě, která se koná od roku 2016, v naší zemi od r. 2018, a to vždy poslední středu v listopadu (letos tedy 24. listopadu).

Do Červené středy se zapojí i několik farností v naší diecézi. V kostele sv. Vojtěcha v Českých Budějovicích bude od 17:30 do 19:30 nasvícen kostel, streamovaná mše svatá a společná modlitba s možností zapálit v kostele svíčku za pronásledované. V Suchdole nad Lužnicí se věřící zapojí také, a to od 16:30 modlitbou růžence za pronásledované a mší svatou od 17:00. Po mši svaté bude kostel osvícen červeně. Do akce se zapojí i další farnosti, např. v Táboře, v Kaplici nebo sestry boromejky v Prachaticích. V Protivíně se připojí také sbor Evangelické církve metodistické Modlitebním setkáním a nasvícením kostela od 18:00.

Pastorační středisko pro vás také připravuje **podcasty na téma Červená středa**. Od 17. do 24. listopadu můžete vyslechnout vždy jedno svědectví o těžkostech, víře, síle a odvaze pronásledovaných nebo o zkušenosti se šířením Písma svatého. Jako podklad pro texty poslouží články z časopisů organizací Hlas mučedníků a CSI – Křesťanská mezinárodní solidarita s jejich laskavým svolením (tyto organizace pomáhají pronásledovaným křesťanům). Podcasty budeme zveřejňovat na **YouTubeProlidi.online** (najdete tam i jiné pořady).

V rámci Červené středy se bude letos poprvé konat také **benefiční koncert**, který ve spolupráci s Charitou Česká republika pořádá Česká biskupská konference, Ekumenická rada církví a Federace židovských obcí. Výtěžek bude využit k obnově církevní budovy v iráckém Mosulu. Koncert se bude konat v den Červené středy 24. listopadu 2021 od 20:00 h na HAMU, Malostranské nám. 258/13, Praha 1 – Malá Strana. Koncert živě přenáší TV Noe, která bude provozovat i živé dárcovské call centrum. Program: Petr Eben / Jan Ámos Komenský: Labyrint světa a ráj srdce s recitací Viktora Preisse z audiovizuálního záznamu. **Již nyní je možné přispívat na sbírkový účet 55660022/0800, variabilní symbol 1801, do poznámky uveďte Vaše jméno.**

Do Červené středy se můžete zapojit i vy doma, pokud se nekoná nic ve vašem místě bydliště. Zapalte si doma svíčku a pomodlete se za pronásledované v různých zemích světa. Na webových stránkách **www.cervenastreda.cz** najdete různé texty, podněty, videa a můžete se tak víc dozvědět o tématu pronásledování a náboženské svobody. Zde také zjistíte zapojené farnosti a jiná společenství.

Iva Hojková

Vychází kniha vzpomínek na P. Martina Vícha z Dobrše

Koncem října vyšla u příležitosti nedožitých stých narozenin kniha **Zahradník duší**, zachycující desítky vzpomínek na P. Martina Františka Vícha (12. 6. 1921–7. 10. 2008) z Kongregace bratří Nejsvětější Svátosti, který prožil na Dobrši v Pošumaví čtyři desítky let. Druhá část knihy Spolužáci v Kristu obsahuje rozhovory s P. Martinem Františkem Víchem a dalšími třemi kněžími, narozenými v roce 1921: Mons. Karlem Fořtem, Mons. Václavem Dvořákem a P. Josefem Xaverem Kobzou. Barevná publikace má 400 stránek a obsahuje bohatý fotografický materiál včetně dokumentů ze složek, které komunistická vláda na faráře vedla.

Čtyři stateční

„Kniha přibližuje čtyři kněžské osobnosti, spojené nejen rokem narození 1921, formací ve skautu a úzkým propojením s Božím lidem v jižních Čechách, ale především dramatickými osudy, kdy prokázaly statečnost a nezdolnost vůči nátlaku a bezohledné perzekuci obou totalitních režimů 20. století,“ připomíná v úvodu historik Jan Stříbrný, bývalý viceprezident České křesťanské akademie.

„Hlavní pozornost je soustředěna na patera Martina Františka Vícha, rodáka z východních Čech, který v touze po kněžství objevil za války v Písku institut petrinů pro pozdní povolání, kde začal svá studia, a posléze zakotvil v této Kongregaci bratří Nejsvětější Svátosti v Českých Budějovicích. Po vysvěcení mu bylo dáno sloužit věřícím jen do léta 1953 a pak prožil čtrnáct let, násilně odloučen od svého poslání – nejprve ve vězení, poté v manuální práci zahradníka. Teprve v roce 1967 mohl znovu začít kněžsky působit v zapadlé jihočeské farnosti v Dobrši, ležící v předhůří Šumavy. Čtyřicet let jeho kněžské služby bylo však pozhledáním nejen pro dobršské farníky a věřící z blízkého Vacova a Čestic, ale postupně ho objevovali mnozí vzdálení, jimž se jeho ryzí člověčenství, pokorná samozřej-

Foto: Ivan Pinkava

má víra a nezdolný optimismus vtiskly hluboko do srdce,“ připomíná Jan Stříbrný: „Všichni protagonisté nejsou jen součástí historie. Skrze poznání jejich životních příběhů, kdy v každé situaci zůstali věrni své víře a odvážně se postavili lživým a násilnickým režimům, mohou být inspirací i pro životy současných generací. Vždyť i ve svobodných poměrech musí zvláště dnešní mladí poctivě hledat životní orientaci, s citlivým svědomím se rozhodovat mezi dobrem a zlem, odolávat pokrytectví a nejrůznějším libivým svodům, nepodlehout rozšířené skepsi a s odvahou a mravním étosem jít za pravými životními ideály,“ zdůrazňuje Jan Stříbrný.

Prezentace u petrinů i na Dobrši

Publikaci podpořily Jihočeský kraj, kongregace petrinů, obce Vacov, Drážov, Dolní Újezd u Litomyšle a další dárci, kterým Táta Martin vstoupil do života. Vydání obsáhlé knihy, zachycující význačné osobnosti naší diecéze, můžete finančně podpořit objednávkou a zakoupením např. prostřednictvím e-mailové adresy ragal@seznam.cz. Prezentace knihy se uskuteční na přelomu listopadu a prosince v kostele petrinů Panny Marie Růžencové v Č. Budějovicích i na Dobrši, kde otec Martin působil.

Radek Gális

ČERVENÁ STŘEDA 2021

Mezinárodní připomínka lidí pronásledovaných pro víru

24. listopadu 2021

Smyslem akce je veřejně si připomenout všechny, kdo jsou ve světě pronásledováni pro své náboženské přesvědčení. Akce se koná po celé České republice již čtvrtým rokem.

Stačí udělat opravdu málo. Můžete:

- nasvítit červeným světlem kostel, významnou budovu či sochu
- uspořádat společnou liturgii nebo se soukromě pomodlit za pronásledované
- zapálit červené svíčky při setkání, v průvodu nebo doma
- přečíst (si) texty informující o tématu náboženské svobody
- přispět na benefiční koncert Červené středy na TV Noe
- sdílet informace s hashtagy #CervenaStreda #RedWednesday

Zapojte se ve farnosti nebo u vás doma!

Vězněný P. Martin František Vích; Foto: Národní archiv

TENTOKRÁT SE MOHLO ZPÍVAT

aneb ten, „kdo zpívá, dvakrát se modlí.“ (sv. Augustýn)

O víkend 9. a 10. října si v Chrobotech u Prachatic místní obyvatelé společně s přáteli z vedlejších osad i farností, mohli opět připomenout starodávnou tradici svých předků – totiž slavení tzv. **POSVÍCENÍ**, při kterém je připomínáno posvěcení zdejšího chrámu. Letos byla tato slavnost o to radostnější, že se jí mohlo účastnit mnohem více lidí než v loňském roce, kdy z důvodu různých nařízení vlády v ČR (ohledně koronaviru) se dokonce nemohlo ani zpívat.

Při sobotním koncertě překrásné duchovní hudby v podání známé mezzosopranistky Barbory de Nunes Cambraia a pana profesora Jana Kalfuse z pražské konzervatoře, který tuto charismatickou operní pěvkyni doprovodil na místní varhany, se opět zcela zaplnil kostel Narození Panny Marie. Nádherný hlas zpěvačky i celé vystoupení obou účinkujících si získalo srdce všech přítomných. Všichni radostně tleskali ve stoje a bylo to jedním slovem „úžasné“. Samotná nedělní slavnost, kterou vedl prachatický vikář P. Petr Plášil, byla opět velice krásná. Plná radosti, barev i světla, hudby i nádherných lidí, kteří s úctou děkovali našemu nebeskému Otci nejen za všechny dary země, ale také za všechna Jeho dobrodiní, kterých se jim v životě dostává. Pater Petr všem připomněl význam chrámu, ale především zdůraznil, že ty pozemské chrámy by nám měly pomáhat tzv. zvelebovat chrámy našich duší, které jsou tím největším chrámem, o který bychom měli pečovat. S radostí i pokorou byly před zdejším oltářem vystaveny různé dary země, ke kterým se vázaly i různé prosby za obec, pokoj a mír doma i ve světě a další. Na závěr si každý mohl z kostela odnést krásné požehnání a tradiční posvícenskou hnětýnku k nedělní kávě.

Petr Jan Juhaňák

Video katecheze pro děti na nedělní evangelium

Na YouTube kanálu Pastoračního střediska **YouTubeProlidi.online** v sekci Děti naleznete **Nedělní evangelium pro děti**. Tam pravidelně na konci týdne přibývají video katecheze pro mladší a starší děti. Pro mladší děti připravuje nedělní katecheze Mgr. Martina Fürstová a pro starší děti Mgr. Ludmila Veselá se svými dětmi Matoušem a Adélkou.

Jak vyplývá z rozhovoru s Ludmilou Veselou na str. 10, je zatím mnoho práce, ale radost z dobře vykonané a Bohem požehnané práce převažuje. O tom, že nedělní katecheze přináší potěšení i dětem a celým rodinám, přináší svědectví tato krátká zpráva jedné maminky: „Opravdu musím moc pochválit dětské katecheze na nedělní mši. Je to moc dobře udělané a rádi se na to s dětmi díváme.“

Mgr. Iva Hojková

NEDELNÍ EVANGELIUM PRO DĚTI

Zajímavou a výstižnou formou se děti mohou již dopředu seznámit s evangeliem na určitou neděli a jeho smyslem a významem pro život.

P. FRANTIŠEK KRBA

křižovník na Kladensku v nelehké době

Letos 11. listopadu uplyne sto let od narození kněze P. Františka Krby (1921), člena Rytířského řádu Křižovníků s červenou hvězdou, který se nezapomenutelně zapsal do srdcí lidí ve Středních Čechách v dobách, kdy víra a duchovno bylo odsunuto až za pevně zamčené dveře.

Foto: archiv farnosti Unhošť

Požehnání 3 nových zvonů kostela v Unhošti 8. dubna 1973; Foto: archiv farnosti Unhošť

Páter Krba pocházel od Českých Budějovic, z Poříčí (dnes součást Boršova nad Vltavou), a po absolvování základní školy a Jirsíkova gymnázia v Č. Budějovicích se rozhodl vstoupit do jediného českého řádu – ke Křižovníkům s červenou hvězdou. Slavné (doživotní) sliby složil 15. listopadu 1945 v době, kdy mnozí věřili na lepší časy po hrůzách druhé světové války. Dne 9. března 1947 byl v Praze vysvěcen na kněze a ustanoven knězem pro potřeby pražského kláštera křižovníků. Od 1. září 1947 se stal kaplanem ve Starém Kníně a také administrátorem *ex currendo* v Živohošti, neboť jeho předchůdce, živohošťský farář P. Josef Semrád, O. Cr. odešel jako ekonom řádu do Prahy.

Krba spravoval farnost Živohošť po celých 12 let ze Starého Knína, neboť stavbou přehrady Slapy, jako součásti vltavské kaskády po roce 1949 a po jejím napuštění v roce 1954, obec Živohošť zanikla a zůstaly z ní pouze kostel a fara. Farnost Živohošť zahrnovala i další obce, které byly dostupné ze Starého Knína. V těchto nelehkých dobách poskytoval P. Krba tamějším lidem – především zemědělcům postiženým kolektivizací – potřebnou duchovní útěchu. Zde se setkával s obtížemi společnosti, které jej v kněžském poslání provázely až do konce života.

Dne 15. května 1959 byl jmenován administrátorem v Unhošti (kde byl od 1. září 1975 jmenován farářem). K tomu byl administrátorem *ex currendo* farnosti v Hostouni, kde působil až do své smrti a také na Svárově, kde působil do 31. července 1974.

Pokud si dnes někdo řekne, že to bylo v období komunismu všude těžké, tak Kladno a okolí – jako region historických tradic KSČ a rodiště Antonína Zápotockého v nedalekých Zákola-
nech – bylo oblastí, kam často mířily návštěvy ze spřátelených režimů komunistické internacionály. Proto i postup vůči většinové katolické církvi tam byl do listopadu 1989 odpovídající. Když do Unhošti nastoupil P. Krba, připomíná jeden zdejší farník Krbův výrok: „Oni (StB) si pro mě brzy přijdou.“ Nestalo se tak, ale P. Krba byl zcela jistě v zorném poli hledáčku StB. Z běžného rámce totiž vybočoval nejen svými známostmi, ale i aktivitami, které, ač byly běžnou pastorační praxí, pro místní „mocné“ byly nepřijatelné.

Přesto si dodnes lámu hlavu nad tím, kdo byl „oním“ člověkem, který nad ním držel v jistém smyslu ochrannou ruku, aby mohl i nadále působit v Unhošti. Dne 8. dubna 1973 byla v Unhošti velká slavnost, neboť se díky nezměrnému úsilí P. Krby na věž kostela vrátily 3 zvony (sv. Petr, sv. Pavel a sv. Anežka), dílo

pana Rudolfa Manouška, zvonaře za Zbraslavi. Zvonům požehnal František Tomášek, biskup a apoštolský administrátor pražské arcidiecéze. I tato slavnost měla dopad na život P. Krby, neboť „díky“ ní přestal být okrskovým kladenským vikářem k 1. červnu 1973. Byl v této funkci poměrně krátce, od 15. července 1969, ale i tak mu lidé až do jeho smrti říkali: „Pane vikáři“. Poslední – největší zvon ke cti Panny Marie – už nesměl být svěcen veřejně, proto musel být požehnan biskupem Tomáškem na Zbraslavi, na dvoře zvonařské dílny. Za své životní postoje a pastorační nasazení byl P. Krba ke svým narozeninám odměněn 10. listopadu 1971 titulem arcibiskupský notář a 9. listopadu 1976 titulem osobní děkan.

P. Krba byl muž veselý a měl rád kolem sebe lidi. Skoro pravidelným účastníkem nedělních bohoslužeb v Unhošti v letních měsících byl herec Josef Kemr, když pobýval na své chatě v nedalekém Nouzově. Slavnostní atmosféru, hlavně na svátky, dodával zdejšími bohoslužbám vynikající operní pěvec a národní umělec Eduard Haken. Do zdejšího chrámu dovedl další velký hlas naší operní scény, pana Karla Kožušníka, dlouholetého kamaráda P. Krby. Láska k starému i modernímu umění dovedla P. Krbu i k přátelství s akademickým sochařem, restaurátorem a pak i trvalým jáhnem Karlem Stádníkem. Ten pro unhoštský kostel vytvořil reliéfní křížovou cestu spolu s reliéfem poslední večeře pod obětním stolem a provedl také úpravu liturgického prostoru v duchu druhého vatikánského koncilu.

Pán života povolal svého služebníka k svému nebeskému oltáři náhle a nádherně. Odešel k němu tak, jak by si přál umřít každý služebník oltáře, uprostřed mše, kterou v pondělí 26. srpna 1985 v ranních hodinách sloužil v kostele svatého Bartoloměje. Farní kronika k tomu dodává: „*Při mši svaté kázal na námět „Život po životě. Po proměňování při slovech: „Skrze něho a s ním vypadl mu kalich z ruky, stejně i patena. Nejsvětější Krev Páně potřísnila přední část mešního roucha. Sám klesl v bezvědomí u paty oltáře. Smrt nastala okamžitě.“* Jeho slabé srdce asi nevydrželo po nepříliš příjemných diskusích s místními představiteli KSČ, kteří už konečně chtěli přerušit tradici hostouňského posvícení.

Pohřeb byl malou manifestací víry na rudém Kladensku. Pohřební obřady se mší svatou 2. září ve farním kostele v Unhošti slavil František kardinál Tomášek, pražský arcibiskup, za účasti blízkého přítele zesnulého, pomocného biskupa Kajetána Matouška, generálního vikáře Františka Vaněka, zástupců všech kapitul pražské arcidiecéze a více jak 75 kněží. Je vidět, že pater Krba byl pro mnohé velkým vzorem spolubratra a přítele, který byl v nelehkých dobách tím nejlepším darem Božím.

P. Krba byl v „rudé září“ na Kladensku Božím světlem pro mnohé lidi, kteří hledali potěchu duše a posilu pro své životy. Dnes můžeme konstatovat, tohoto úkolu, jenž náš Pán vložil na jeho ramena, se zhostil jako ten, který nese Jeho kříž v hloubi svého života, a nikoli jen jako znamení na svém řeholním šatu.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhič, O.Cr., Ph.D.

Arciděkanství Nepomuk hostilo Maluchiádu

V sobotu 11. září 2021 se uskutečnila na nepomuckém arciděkanství 18. Maluchiáda organizovaná Českým spolkem Fiat 126 FAN CZ. Na sraz přijelo zhruba 60 populárních autíček známých jako „Maluch“. Účastníci navštívili Svatojánské muzeum, kde si vyslechli komentovanou prohlídku a poté plnili úkoly, které jim zadal předseda spolku pan Michal Sýkora. V programu nechyběla komentovaná prohlídka kostela sv. Jakuba st., kterou obohatil varhaník spolku. Autíčka parkovala na Přesarnickém náměstí a na zahradě arciděkanství. Účastníci také využili posezení v nové taverně.

Byla to velice zdařilá akce, kterou pan Sýkora po ukončení hezky pochválil: „*Rád bych Vás informoval, že účastníci srazu z celé České republiky byli nadšeni z tohoto místa, pozitivně jej hodnotili, stejně jako prohlídku kostela a muzea. Právě příjemná atmosféra, krásné prostředí, možnost soutěžit v taverně a Váš perfektní přístup pomohly vytvořit povedený sraz.*“

Štěpánka Kodýdková

Maluchy zcela zaplnily Přesarnické náměstí; Foto: Jindřich Švec

Účastníci srazu před vchodem do Arciděkanství Nepomuk; Foto: archiv Českého spolku Fiat 126 FAN CZ

KONFERENCE NA TÉMA: ČLOVĚK A PRÁCE, etické a sociální výzvy současnosti

Osobní i společenský život mají svoji dynamiku. Klidné a pohodové časy se střídají s dobami náročnými a zátěžovými. Dění v osobním i společenském životě se přitom v mnoha ohledech podmiňuje. Nezřídka jsme tím, s čím jsme konfrontováni, zaskočení. Po ruce nejsou snadná a rychlá řešení. Rozhodující nakonec je, jak se k těmto výzvám postavíme, co s nimi uděláme.

Doc. Jindřich Šraj; Foto: archiv TF JU

Koronavirovou krizi lze bezesporu považovat za epochální změnu světa, za nepřehlédnutelnou výzvu týkající se současné celosvětové komunity. Její dopady přitom zakoušíme osobně. Přes obdivuhodný pokrok ve zkoumání původu tohoto pandemického onemocnění a způsobech jeho řešení nejsme ještě stále s to dát náležitou odpověď na to, jaké budou jeho konečné zdravotní, společenské, ekonomické, hospodářské a politické dopady. Papež František v této souvislosti vybízí k činnému dialogu. Jeho součástí by měla být i církev, která by měla aktivně napomáhat při hledání odpovídajících řešení existujících a v budoucnu očekávaných důsledků této krize (např. zvýšené nezaměstnanosti, chudoby, hladu apod.). Papežova výzva je samozřejmě výzvou i pro církve v ČR.

Pracovní skupina pro sociální otázky při ČBK (SO ČBK), která má za jeden z cílů podporu odborného dialogu o sociálních otázkách, se na tomto základě rozhodla uspořádat odbornou jednodenní konferenci na téma **Člověk a práce – etické a sociální výzvy současnosti**. Konference je naplánována na čtvrtek 25. listopadu 2021 v Praze Emauzích od 8:00 do 17:30 hod.

Konference se ve svých příspěvcích bude věnovat světu práce v ČR, zvláště s ohledem na pandemickou situaci. Bude hledat odpovědi na otázky: Jaké jsou rámcové podmínky práce v ČR a co je na nich potřeba do budoucna změnit? Jak práce ovlivňuje osobní a rodinný život? Jak se odráží a bude odrážet digitalizace a robotizace práce na pracovním trhu? Jaké jsou s tím spojené sociálně etické otázky? Otevírá český vzdělávací systém cestu k uplatnění na trhu práce? Na konferenci se svými příspěvky vystoupí mimo jiné český podnikatel a bývalý politik Pavel Bratinka, sociolog Daniel Prokop, filosof Jakub Jínek, a další hosté.

Konference je otevřena všem zájemcům o tuto problematiku, zvláště těm, kteří jsou s danou problematikou konfrontováni v rámci své profese, např. sociální práce, charity apod. Účast na konferenci je zdarma. Je třeba se na ní registrovat. Přístup k registraci, jakož i bližší informace ke konferenci lze nalézt na webové stránce SO ČBK www.socialninauka.cz.

*doc. Jindřich Šraj, Dr. theol.,
Katedra sociální a charitativní práce TF JU,
vedoucí Pracovní skupiny pro sociální otázky při ČBK*

Program konference ČLOVĚK A PRÁCE

8:30–9:00 Registrace účastníků

9:00–9:15 Slavnostní zahájení konference

9:15–10:45 První panel:

Rámcové podmínky práce v ČR

Rámcové podmínky práce v současném Česku
(doc. Pavel Kuchař)

Smysl práce – hodnoty a principy (světa) práce
(prof. Lubomír Mlčoch)

Potřebné změny v českém světě práce a modus
procedendi (Ing. Pavel Bratinka)

Diskusi moderuje: doc. Michal Opatrný, Dr. theol.

10:45–11:00 Přestávka

**11:00–12:30 Druhý panel: (Ne)soulad pracovního,
osobního a rodinného života**

Současné trendy na poli práce a jejich důsledky pro
osobní a rodinný život (Mgr. et Mgr. Daniel Prokop)

Sociální a rodinná politika státu ČR (Mgr. Adam Křístek)

Etické inspirace sociálního učení církve pro oblast
práce a rodiny (doc. Jindřich Šraj)

Diskusi moderuje: PhDr. Marián Sekerák

12:30–14:00 Přestávka na oběd

14:00–15:30 Třetí panel:

Digitalizace a robotizace práce

Důsledky digitalizace a robotizace práce na pracovní
trh a sociální oblast na národní a evropské úrovni
(Ondřej Profant)

Nové podoby práce v čase digitalizace (Jakub Nešetřil)

Sociálněetické důsledky digitalizace a robotizace
práce (doc. Jakub Jínek)

Diskusi moderuje: PhDr. Tomáš Vyhnaněk

15:30–15:45 Přestávka

15:45–17:15 Čtvrtý panel: Práce a vzdělání

Situace a budoucnost vzdělání v kontextu proměn
světa práce v ČR (Arnošt Veselý)

Situace a budoucnost vzdělání v kontextu proměn
světa práce v ČR (Ing. Věra Czesaná, CSc., Mgr. Michal
Janičko)

Vzdělání a jeho význam v proměnách světa práce –
sondy do aktuálního tématu z pohledu křesťanské
sociální etiky (Petr Štica, Dr. theol.)

Diskusi moderuje: Mgr. Lucie Kolářová, Dr. theol.

17:30 Závěr konference